

Г. С. Раковски: „Любовта към Отечеството превъзхожда сичките световни добрини!“

НАБЛИЖАВА ЛИ МОМЕНТЪТ НА ИСТИНАТА?

Д-р Радко ХАНДЖИЕВ
Bulgarian Press Pool-Budapest

През 1974 г. се появи уникалният роман на Владимир Богомолов „Август 1944“ с подзаглавие: „Моментът на истината“. Твърди се, че е най-тиражираната книга с 34 издания и над 7 милиона екземпляра само в СССР. Преведен е на десетки езици, има и българско издание. Ако почитаемият активен читател случайно го е пропуснал, горещо му го препоръчвам. Чете се на един дъх.

Сюжетът е основан на действителен случай. **Предстои операция на Първи Прибалтийски и Трети Белоруски фронт** за обкръжаване на 700-хилядна немска групировка. Войските на Вермахта отчаяно се съпротивляват, очаквайки обрат във войната след обещаното им от фюрера Wunderwaffe. В тила на фронта е спусната разузнавателна група от отчаяни главорези бандеровци, облечени в униформи на съветски офицери. Снабдени с радиостанция, те информират за придвижването на червеноармейските подразделения. Ситуацията се усложнява от обстоятелството, че в горите на Белорусия и прилежащите райони на Литва продължават да действат разпръснати групи германски части. Всичко това може да застраши успеха на планираната операция на Червената армия.

Обезвреждането на бандата е възложено на трима оперативни работници от военното контраразузнаване СМЕРШ. Акцията се докладва лично на Сталин.

На стр. 2

ОПЕРАЦИЯ „ОВЪРЛОРД“

На стр. 5

Календарът на юни е неумолим. Започва с гибелта на Ботев, но нататък продължава и с други събития, които историята не може и не иска да забрави. Най-близкото след Деня на Ботев и падналите за свободата на Отечеството е датата 6 юни. По-нататък следват 9 юни, 14 юни, 16 юни, 22 юни... Все събития, които в една или друга степен отгързват нови страници и променят съдби на хора и държави. За другите – друг път, за 6 юни – сега, защото не е възможно да не се отдаде дължимата почит към този ден.

Преди 80 години на него е осъществена една от най-грандиозните военни операции – „Овърлорд“ – пример за основателна гордост на военното дело на САЩ и Великобритания от периода на Втората световна война. Тогава Обединеното командване на съюзническите войски открива дългоочаквания Втори фронт. Дори Сталин,

ОПАСНИЯТ КРЪГОВРАТ НА БЕДИТЕ

Минчо МИНЧЕВ

който познава в детайли тайните и явни мотиви за времето, избрано за осъществяване на тази междусъюзническа договорка, не пропуска да отбележи „грандиозността на мащабите и майсторството при изпълнението на тази военна операция“. Ние ще пропуснем уточняванията и твърденията за една или друга причина, забавила или все пак наложила атакуването на т. нар. Атлантически вал. В хода на операцията над 220 хил. не само американски и английски момчета оставят костите

си по пясъците на Нормандия и в двумесечните сражения след стъпването на френския бряг на Ламанша. За историята, освен тяхната скръбна войнишка участ и слава, остават и думите на ген. Дуайт Айзенхауер: „Варвайте силно, заедно ще победим!“

Тази операция е светла страница в иначе тайната книга на сложните взаимовръзки, намерения и дори надхитрявания, присъщи на „партньорите“ във всяка война. Но в тази обаче и на Изток, и на Запад има един и същи водещ мотив: „Смърт на фашизма, свобода на народа!“

До 9 май на следващата година светът на добрата кауза в очите на съвременниците наистина може би е изглеждал единен и обединен и съюзниците са били наистина съюзници. Много по-късно обаче ще се открият зловещите планове за друга една операция – „Немислимо“, планирана за осъществяване в още незавърши-

лата последна фаза на войната. Няма да казваме, че тя е подъл удар в гърба, защото няма мярка, с която да определим чудовищните планове за друга една операция с над 300 ядрени бойни глави и 100 милиона убити съветски граждани, която предвиждала унищожаването на най-големите градове на Русия. И става ясно как и защо избуява плевелът на недоверието и как довчерашните съюзници – надежда за един по-добър свят, започват да се гледат из под вежди. И как откритият враг във всеки случай е за предпочитане пред мнимия съюзник и приятел.

Да, фашистският завоевател е бил наистина безпощаден към „унтерменшентите“, но по какво планираното съвсем сериозно от довчерашния съюзник се отличава от неговата известна и заклеявана безпощадност и бруталност? И шаечната правда на тази внезапна еднаквост не слага ли знак

на равенство между открития враг и мнимия съюзник? Ако си спомним определението на Дядо Вазов за нашите балкански съседи, може би ще осъзнаем и бездната, очертана от добилото популярност понятие „партньори“.

Може би е неслучайно, че седмица преди сияйната съюзническа дата 6 юни се появи и съкрушаващата статия на бившия президент и министър-председател на Русия Дмитрий Медведев „Как англосаксонците толерираха фашизма през 20-и и как го реанимираха през 21 век“. Статията на настоящия заместник-председател на Съвета за сигурност на Русия се основава на 5 въпроса към бившите съюзници от Антихитлеристката коалиция. Въпроси, които отмахват до голяма степен завесата за редица факти и събития, премълчавани или прикривани досега по висши политически съображения.

На стр. 7

Подзаглавието е от блестящата книга на Шарл де Монтескьо „Персийски писма“. Петнадесет пъти по-тънка от фундаменталния му труд „За духа на законите“. Млад принц от ония земи пристига във Франция, гледа и слуша с любопитство и за най-интересното разказва на любимата си, която го чака в Персия. Част от реакциите на тогавашните френски благородници впечатляват със своето тесногърдие в една епоха, която официално сме наемнували Просвещение. 250 години по-късно Европа сякаш се завърнала към едно ново, толерерано дворцово невежество. Заклинанията срещу днешния Иран (помага на Русия и никак не е убеден в „еталонността“ на Запада) са образец за антипросветеност и фанатично високомерие същото както в тогавашната „НЕФРАНЦИЯ“ и тогавашната „НЕЕВРОПА“.

До 1935 г. полуфеодалната държава се именува Персия. Страната се преименува на Иран на база исторически корени. Празнуването на трихилядния юбилей на Персийската империя преди половин столетие е вече позабранено. Днес нишките на „арийската идентичност“ на иранците са

ЩЕ СЕ ПРЕЧУПИ ЛИ ОСТА НА

„Колко интересно – как човек може да бъде персиец?“

Мирослав ПОПОВ

поизтънели, а гъбинната ислямизация изглежда като най-естественото развитие на колективно самосъзнание. Въпросът кой сме ние – иранците, може би ще възниква отново и отново. Западът не би имал нищо против да „овладее“ шиитските движения и среди. Скритият въпрос е може ли днешен шиитски Иран да развие една нова идентичност на някаква широка, социално-религиозна платформа? Може ли Иран да се самоосъзнае като авторитет за нешиитите и немюсюлманите. Изглежда трудно, но не е невъзможно. БРИКС може да подсказе нови решения, но те ще изискват десетилетия.

ЕДНА ЗАГАДЪЧНАТА КАТАСТРОФА

При хеликоптерна катастрофа и по твърде несни причини една от трите машини, с които иранският президент се приближава след официално откриване на воден обект на азербайджанско-иранската граница, катастрофира. Пада именно и единствено президентският хеликоптер. Другите две съпровождащи го машини успешно долитат до края на маршрута. Времето се разваля и твърсенето на останките от разбитата се машина се забавя. Когато все пак я намират, се оказва че целият екипаж и пътуващите са мъртви – президентът на Ислямската република, външният министър и други влиятелни лица. Изглежда подозрително. Идвам ми наум две дузини авиокатастрофи с държавни ръководители от последните десетилетия.

Ебрахим Раиси спечели президентските избори през 2021 г. при сравнително ниска избирателна активност. Три години управлява успешно. По генералните въпроси той не може да взема самостоятел-

ни решения. Върхът на иранската управленска пирамида се заема от „върховен водач“ / Рахбар/. На предстоящите избори ще се избира следващият в йерархията президент – „раис е джумхур“. Негов еквивалент е „президент“ в западното разбиране. Според конституцията нов президент трябва да се избере до 50 дни след смъртта или оставката на предшественика. Изборите за нов президент ще се проведат на 28 юни.

Въпросът е дали сред 83-милонното население на Иран има умора от властта на аятоласите? Те дойдоха на власт след свалянето на Мохамед Реза Пашахлави, което се случи през 1979 г. Шахиншахът и жена му бяха чисто шиитска привилегия ли е? Засега включващите се са изключително шиитски държави и общности. Изглежда, че днес шиизмът някак се опитва да замести отсъстващия световен алтерглобализационен блок. Въпросът е: Шиитската платформа не се ли опитва да играе свърхоля в днешния свят? За Иран перспективният подход е свързан и с въпроса ще се пре-

днес ултраглобалистите се плашат от Иран. Но с какво Иран ги плаши? Официалната версия е, че това е стремежът на Ислямската република да придобие ядрено оръжие. Не е невярно, прочитът обаче трябва да е по-задълбочен. За големия Запад след 1979 г. Иран е държа-

ва някак „извън контрол“. Западът просто не разбира Иран. Как човек може да бъде шиит и как може да не харесва Америка? (Шиитите са 10% от всички мюсюлмани в нашия свят.) Друго е. Става дума за огласеното разбиране на Иран за конструирането на т. нар. „Ос на съпротивата“, която поддържа Техеран. В нея се включват няколко държави и почти десетина локални религиозни общности, както и ливанската групировка Хизбула, хутите в Йемен, палестинската групировка Хамас и други, вкл. в Африка. И затова се пита: Света ли искат да преобрънат тези в Техеран, или само мюсюлманския свят? Включването в т. нар. „Ос на съпротивата“ – това чисто шиитска привилегия ли е? Засега включващите се са изключително шиитски държави и общности. Изглежда, че днес шиизмът някак се опитва да замести отсъстващия световен алтерглобализационен блок. Въпросът е: Шиитската платформа не се ли опитва да играе свърхоля в днешния свят? За Иран перспективният подход е свързан и с въпроса ще се пре-

СЪПРОТИВАТА?

утвърди ли обявеният още в началото на управлението на аятоласите принцип на Иран – „нито изток, нито запад“?

Ислямският еквивалент на Rule of Law – управление чрез правото (= върховенство на закона) е „вилая е факих“. Амнести интернешънъл обаче бие тревога заради факта, че смъртните присъди в нашия свят растат и в класацията по брой на екзекуциите начело е Иран. Може ли Иран с такава политика да спечели на своя страна хуманис-

тичното мнозинство в нашия свят?

ИРАН ИСКА ДА ПОЗНАЕ ТАЙНИТЕ НА ЯДРЕНАТА ЕНЕРГИЯ.

В някакъв военнополитически смисъл на иранските власти това им изглежда като най-ефективната гаранция за сигурност. АЕЦ „Бушер“ е иранският АЕЦ „Козлодуй“.

Двама върховни водачи: Рухола Хомейни /от 1979 г. до смъртта си през 1989 г./ и Али Хаменей, който упражнява

върховното ръководство оттогава насетне, търсят отговор на големия въпрос за пътя на Иран. Един предходен президент Ахмадинежад, бе убеден, че в деня на страшния съд Аллаха естествено ще стъпи първо в Иран – най-праведната държава. И като градостроител се замислил по кои булеварди Господ ще влезе. Разчисти терена и отвори булевард широк 260 метра. Сега отново е един от кандидатите за президент.

В строго политически план палестинският въпрос е центриран за всяка днешна мюсюлманска държава. По него ще се подбират следващите власти. От

тях се очаква и да преутвърдят принципа за „икономика на съпротивата“.

Официозните глобалистки медии не се нагъжиха от смъртта на иранския президент и неляговите съратници. Под егидата на Хаменей изглеждаше, че изразва неговият естествен приемник – Ебрахим Раиси. Хаменей е на 85 години и авторитетът му сред проправителствените среди е впечатляващ. Неговото разбиране за света, както и на цялото висше ислямистко крило е еднозначно – за всичко са виновни САЩ, Западът като цяло и особено Израел. Колективният Запад отговаря симетрично. Покрай западното оскъждане на Иран той не може да пропусне възможността да бъдат заклеймени и Русия, и БРИКС – винаги има за какво, нали?

КАТАСТРОФА ИЛИ УБИЙСТВО?

Разследването на причините за авиокатастрофата по „утвърдената световна практика“ ще продължи години. Подозренията, че всичко не се е случило точно така, както ни го разказват, ще се множат. Не е за първи път. Днес две дузини политически анализатори отново вещаят световен конфликт. Практическият въпрос е друг – дали един ден

От стр. 1

Техниката на обезвреждане обаче трябва да доведе до момента на истината: противникът да бъде притиснат на земята, доведен до стресово състояние с револвер в слепоочieto и подсъзнателно да започне „да пее“: да издава шифъра, позивните, връзките в тила и т. н. Тоест реализиран е „моментът на истината“.

Какво става у нас през същия този август 1944 г.?

Червената армия е на Дунава, а пронацистката върхушка в България продължава активно да обслужва Хитлеровите войски – и логистично, и с продукти и военни материали. Не съобразява дори заплашителната реч на Уинстън Чърчил пред британския парламент от 2 август 1944 г. каква съдба отрезждат съюзниците:

„България три пъти е хвърляна във войни на грешната страна от мизерна шепа престъпни политици, които са отговорни за разрухата на държавата поколение след поколение. Три пъти в живота ми тази окаяна България подлага селското си население на мъките на войната и на казаницата след поражението. За тях [мизерната шепа престъпни политици] моментът на покаянieto не е отминал – приближава много бързо. Какво ще бъде мястото им на поосъдваната скамейка, когато се разкрие дребнавата и страшлива роля,

НАБЛИЖАВА ЛИ МОМЕНТЪТ

която играят в тази война...?“

Вместо да се стреснат от речта на британския премиер, правителството и регентите си въобразяват, че до края на август могат да ликвидират разрастватата се антифашистка съпротива. Премиерът Багрянов, министърът на вътрешните работи Станишев и другите членове на кабинета знаят какво се върши. Войскови и жандармерийски части, полицията, ловните дружини и администрацията – всичко е впрегнато в борбата срещу партизаните и нелегалните в градовете и селата. Не се спират пред най-скверни жестокости: режат глави, набучват ги на колове, гаврят се с партизанки, преди да ги убият, палат къщи, избиват жени и деца. Репресиите продължават и през първите дни на септември 1944 г. – при новия кабинет на Константин Муравиев. Едно от най-ожесточените сражения се води на 4 септември под връх Милеви скали, когато партизанската бригада „Чепинец“ и отряд „Ангел Кънчев“ дават свидни жертви в битката срещу жандармерийските части.

Пак през август 1944 г. правителството на Иван Багрянов решава да лавира: опитва се да постигне сепаративно споразумение със САЩ и Велико-

британия, на които – през декември 1941 г. с викове „Ура!“ същите тези пронацистки власти обявяват „символна война“, заблуждавайки населението, че са „на правилната страна на историята“. Мисията е възложена на Стойчо Моманов. Но едва пристигнал в Кайро, той научава, че съюзниците категорично отхвърлят твърденията на българската власт за „символно“ участие във войната, както и че британската дипломация няма никакво намерение да се противопоставя на съветската позиция спрямо българската власт.

Въпреки обявения от правителството неутралитет българската власт остава прогермански ориентирана до септември 1944 г. Дори при кабинета Муравиев Хитлеровите части безпрепятствено се изтеглят от българските земи, за да се изправят след това срещу настъпващата към Централна Европа и Балканите Червена армия. При този властови пучванг на 5 септември 1944 г. кабинетът решава да скъса дипломатическите отношения с Германия. Но вече е късно за лавиране. Същия ден СССР обявява война на българската власт, защото като германски сателит и член на фашистката

Ос четвърта година активно подпомага войната на Хитлер срещу съюзените народи от Антихитлеристката коалиция. Нека подчертаем: СССР обявява война на престъпната пронацистка антибългарска върхушка, а не на българския народ, който радостно посреща с цветя и песни Червената армия освободителка. За мизерната шепа престъпни политици обаче настъпва

Моментът на истината

Известни са справедливите присъди, произнесени от т. нар. Народен съд. Същност пълният титлул на законодателния акт за образуването му е „Наредба-закон за съдени от Народен съд виновниците за въвлечане България в световната война срещу съюзените народи и за злодеянията свързани с нея“ (ДВ, № 219/6 октомври 1944 г.). Този извънреден съд не е българска инициатива, а е изискване на тримата големи още на Техеранската конференция през ноември 1943 г.

Известно е също така, че този съд не може да бъде отделен от цялостната система на международни договорености и споразумения на страните от Антихитлеристката коалиция за съдебно преследване и наказване виновните за Втората све-

товна война. Така че още през 1943 г. мизерните престъпни български политици знаят каква съдба им отрезждат победителите, но продължават злодеянията си над българския народ. Нещо повече: засилват репресиите, палажките, убийствата...

Всеки, който е изследвал архивните свидетелства, несъмнено установява, че в процесуално отношение Народният съд напълно е издържан в юридическия дух на тогавашното законодателство. Спазени са всички правни норми и изисквания за законнообразно провеждане на съдебен процес: писмено обвинение, писмен отговор на обвинителния акт от страна на всеки обвиняем, право на свидетели от страна на подсъдимия, право на адвокатска защита, право на изказвания на подсъдимите, на последна дума и т. н. Съдът разглежда деянията на подсъдимите добросъвестно, няма нито един упрек за нарушаване юридическите и процесуалните норми на съдопроизводството. Председателите на съдебните състави, както и всички народни обвинители (прокурори) – независимо от коя квота са представени, са професионалисти с юридическо образование, като някои от тях са сред най-видните адвоката

НА ИСТИНАТА?

ти по онова време.

Още тогава има критики към Народния съд, но те идват главно от определени влиятелни партии, че съдът стриктно съблюдавал „буржоазните“ правни норми, действал мудоно, а не както на тях им се иска – да действа като „революционен“. Организират се дори митинги в София и провинцията, на които се издигат искания за бърза и безпощадна разправа с подсъдимите.

И още една подробност.

Докато споразумението за примирие с нацисткия сателит Румъния е подписано само 3 дни след капитулацията, примирето с България се проточва до 28 октомври 1944г. – т. е. повече от месец и половина след 9 септември. Каква е причината за това забавяне?

Едва на 6 октомври 1944 г. в „Държавен вестник“ се публикува актът за създаването на Съд за съдени виновниците за въвлечането на България в световната война срещу съюзените народи. Този акт, заедно с изтеглянето на българската администрация и войска от окупирани територии на Гърция и Югославия, са две от основните изисквания на Съюзниците, които бившият нацистки

сателит България трябва да изпълни като условие за подписание на Споразумението за примирие.

Впрочем Народният съд не е прецедент в политическата история на България. Със Закона за съдени на министрите – на основание чл. 155 от Търновската конституция, е създаден „Държавен съд“ като извънредна съдебна институция. Третият държавен съд е свикан за наказване виновните за участието и поражението на България в Първата световна война. Сред обвиняемите са голям брой политици. На доживотен строг тъмничен затвор са осъдени Васил Радославов, Димитър Тончев, Петър Пешев, Христо Попов, Петър Динчев и Добри Петков. След кървявия преврат на 9 юни 1923 г. виновните са амнистирани от режима на Александър Цанков.

Като август 1944?

Днес България е почти в същото положение, както през август 1944г. Българските власти подкрепиха организираните от НАТО преврати в Киев през 2014 г., сервилно се присъединиха към западните санкции срещу Руската федерация. Макар най-чувствително от санкциите да пострада българ-

ският бизнес и милионите граждани. Но според властта отново сме застанали на „правилната“ страна на историята.

Членството в НАТО пък несъмнено ни тика към военен сблъсък с Русия. Против волята на мнозинството от българското население, 60% от което има положително отношение към Русия, въпреки яростната антируска пропаганда, която наводнява страната, сочи социологическо проучване от декември 2023 г.

Режимът прие да снабдява киевската хунта с оръжие. Иде реч за български снаряди, с които избиват етнически българи, живеещи в южните руски земи от близо два века. Водещите печатни и електронни медии, включително публичните, издържани с парите на българските данъкоплатци, водят бясна кампания за дезинформация и манипулация срещу всичко руско. Официалните българо-руски отношения са на най-ниската си точка от възстановяването на дипломатическите отношения между двете страни през 1934 г.

Докато българите власти продължават угодно да се навеждат на Брюксел и Ко., все повече държавни мъже в страни – членки на ЕС, започват да осъзнават, че печеливши от войната в Украйна са САЩ, стратегията на НАТО и Брюксел е пагубна и бързат да преориентират политиката си по по-

сока на здравия разум. Защото едва ли някой вече се съмнява, че киевската хунта доведе Украйна до пропаднала страна, а Европа – до ръба на ядрена катастрофа.

Наближава ли моментът на истината!

Русия отново идва да спаси европейците от западната нелиберална анархия. Победата чука на вратата също като през август 1944 г. Зад Русия са Китай, Индия, Бразилия, Иран, ЮАР и десетки други държави, които решително отхвърлят пагубния неолиберален ред, наложен от Запада. Все повече страни проявяват интерес за присъединяване към организации като ШОС и БРИКС, а това несъмнено е пътят към създаване на нова система за геополитическа сигурност в Европа и света, която да замени дискредитираната ООН. Впрочем, от години ООН е в състояние на будна кома.

На 9 юни отново ще трябва да гласуваме. Отново ще ни карат да пренареждаме картите на корумпираната мизерна шепа престъпни политици, които три десетилетия ограбват и продължават да ограбват страната по „ценностните“ рецепти на Брюксел и Ко. Които явно или прикрито работят за окончателен разпад на държавността, тикат ни към война с Русия. Независимо от различните им етикети те представляват Партията на войната.

Ако милеете за Отечеството, вдигнете се на 9 юни и с решителен вот отхвърлете Партията на войната. Това е партията на миналото. Дайте гласа си за Партията на бъдещето, за мира и суверенитета на България, за една Неутрална България!

Иран може да стане нещо като дискретна „военноизпълнителна агенция на БРИКС“? Произвеждат дронове и може би не лоши. Те могат да дадат по-голяма сигурност на Ислямската република, отколкото евентуалното ядрено оръжие, към което тя се домогва от десетилетия.

Днес някогашните религиозни реформатори са на власт и решенията ще се вземат в духа и съобразно заветите на Хомейни.

И ако още е възможно да се реактивира замразеното ядрено споразумение на Иран с „шесторката“ (петте постоянни членки на Съвета за сигурност на ООН плюс Германия). Може да спре и саботажът на иранската ядрена програма при съответните гаранции, че страната ще ползва ядрените си инсталации за мирни цели. Една от великите политически грешки на Доналд Тръмп бе връщането на САЩ към радикалния антиирански курс.

Остава да видим и резултата от извънредните президентски избори на 28 юни т. г.

Б. Р. Междувременно излезе становище на официалната власт в Иран, че хеликоптерът на президента не е катастрофирал в резултат на терористичен акт.

За кого да гласуваме?

За Партията на войната или за тези, които отразяват стремежа на мнозинството от българския народ да съхрани своите традиционни ценности; България, Балканите и Европа да се превърнат в ЗОНА НА МИРА; България да живее в хармония и със Запада и с Изтока, да съхрани своя суверенитет, да се обяви за неутрална държава?

Обръщам се към всеки един от тези близо 70% от българските гласоподаватели, които – независимо от личните им мотиви, на последните пет абортирани избори от 2021 г. насам отказват да гласуват или гласуват с „Не подкрепям никого“; които със своята активно пасивна съпротива решително отказват да припознаят легитимността на парламент, състоящ се от шепа мизерни престъпни политици.

Искате ли – за трети път в продължение на един век, България отново да се окаже на губещата страна? Нашите деца и внуци да бъдат хвърлени в месомелачката на нова изтребителна война? България да бъде заличена от картата на Европа?

Ако милеете за Отечеството, вдигнете се на 9 юни и с решителен вот отхвърлете Партията на войната. Това е партията на миналото. Дайте гласа си за Партията на бъдещето, за мира и суверенитета на България, за една Неутрална България!

Сполтенберг бълнува за войски в Украйна. Този побъркан човек е подкрепен от най-глупавия лидер в Европа Макрон. Да гласуваме срещу тях!“ Това е казал Марко Травалво, главен редактор на „Il Fatto Quotidiano“, цитиран от „Glasove.com.“ 12.5.2024. Става дума за един отиващ си евроатлантически чиновник, когото нашите „независими“ медии и медийни мисирки наричат „шефа на НАТО“. Той казача в София на 26 май и пред 200-те делегати от 32 страни в Парламентарната асамблея на НАТО, свикана в НДК, повтори ястребовите си призови за увеличаване на западната военна помощ за режима на Зеленски в Киев. Дори разкритикува САЩ, че шест месеца са се договаряли относно американската военна помощ за Украйна. Упрекна и страните от ЕС, че не са доставили обещаните на Украйна 1 млн. снаряди. За изпращането на войски в Украйна каза, че НАТО няма такива планове. Засега.

Петко ПЕТКОВ

По същото време, навлякъл вездесъщата фланелка с цвят какви, бившият комедиант с изтекъл още на 20 май президентски мандат Володимир Зеленски замина за Испания, където беше посрещнат на летището от самия крал. Там той изкръчнча от премиера Педро Санчес нова военна помощ за Украйна в размер на 1 млрд. евро и призова западните лидери като Джо Байдън и китайския президент Си Дзинпин да присъстват на мирната конференция в Швейцария, която ще обсъди „формулата на Зеленски“. Според нея преговори за прекратяване на бойните действия в Украйна може да има само след като Русия освободи от своето военно присъствие всички окупирани от нея украински територии, включително Крим. Тост победеният предлага на победителя да капитулира безусловно.

Парламентаристите от НАТО, събрани в София, приеха декларация, която разрешава на Украйна да използва доставяните от Запада дългобойни оръжия за поразяване на цели във вътрешността на Русия. Против декларацията гласуваха само 10 делегати, което доказва, че лудостта е заразна, дори когато „шефът на НАТО“ се готви да сдаде ключовете от своя офис на следващия генерален секретар на Алианса. За щастие това няма да бъде Урсула фон дер Лайен, а най-вероятно бившият нидерландски премиер Марк Руте. Но Столтенберг не пропусна да се похвали, че вече 19 страни членки на НАТО, последната от които е Швеция, са развързали кесите и залят за отбрана повече от 2% от БВП. Сред отличниците се нарежда и България, която отделя за отбрана 2,03% от БВП, теглейки външ-

ни заеми, за да върже бюджета си. Преди и на самата среща на Парламентарната асамблея на НАТО в София Столтенберг упрекна Китай, че раздухвал войната в Украйна, като не осъжда руската агресия и предоставял на Русия микроелектроника, за да произвежда ракети. Докато Иран направо ѝ доставял дронове. Затова НАТО щяла да изгради противодронен щит срещу Русия. („Милиет“, 26.5.2024). „Украйна е под натиск, трябва да ѝ изпратим повече оръжия“, казва този норвежки Молтке. И то, когато Пентагонът призна в официално изявление, че западните оръжия в Украйна «вече са извадени от строя». Тони Драйвър, редактор на US, пояснява: «Доставяните от САЩ HIMARS са напълно неефективни, понеже Русия заглушава сигналите в небето с нова техника».

Това не пречи на бившия комедиант, станал по ирония на съдбата държавен глава на Украйна - Зеленски, да нарича „нова прова на руската лудост“ възривяването с ракета на един хипермаркет за строителни материали в Харков. И продължава: „Само луди хора като Путин могат да убиват толкова подло и да тероризират. Знаем, впрочем, че има убити и ранени. Изказвам съболезнования на семействата и приятелите им. Всеки засегнат от инцидента ще получи необходимата помощ“.

Вероятно този път Зеленски не си е направил селфи с пострадали на фона на разрушенията, както вече не прави и с воиничи, прекарвали две години в окопите, без надежда да бъдат сменени скоро. Поради което у тях отдавна

ЗРЕЕ НЕДОВОЛСТВО
както от действията на върховния главнокомандващ Зеленски, така и от началника на ГЩ Сирски. Законът за мобилизацията, който намалява призивната възраст от 27 на 25 години, влезе в сила, но към фронтовата линия не вървят колони от доброволци или мобилизира-

ДА НАПРАВИШ ПУСТИНЯ И ДА Я НАРЕЧЕШ ПОБЕДА...

ни млади украинци. Напротив, от различни места идват съобщения за младежи, опитващи се да се отклонят от военна служба, като с риск за живота си бягат в други страни. Поради катастрофалния недостиг на хора будят недоумение твърденията на Зеленски, че руснаците губели 8 пъти повече воени, отколкото украинците. Сякаш е обиколил и районите на руските войски, броейки труповете на загиналите „врагове“! При това положение възниква въпросът - кой ще управлява модерните западни оръжия, щом бъдат доставени на украинска територия? Най-логичният отговор е, че това ще бъдат западни военни експерти. И президентът Радев е свършен прав, когато твърди, че по един или друг начин вече всички страни от НАТО са въввлечени във войната: чрез предоставяне на разузнавателна информация, целеуказване, оръжия, мундичи, подготовка и военно присъствие, за което говорят открито някои западни лидери. Въпреки декларациите на Столтенберг, че НАТО няма планове да изпраща войски в Украйна. Защо да пла-

бой, да отидат да се бият в Украйна. Те обаче няма да го направят. Нито ще дадат отпор на евентуална руска атака, както обещаваха бившият финансов министър Асен Василев. На този „отпор“ ние и не разчитаме, както не разчитаме и на здравия разум на западните лидери от рода на Байдън, Макрон, Шолц или Риши Сунак. Впрочем последният обяви, че ако спечели парламентарните избори във Великобритания, ще върне задължителната военна служба. Същото се готвят да направят в Германия, докато в Дания въведоха военна служба и за жените. Остава само бъдещите новобранци в Обединеното кралство и във ФРГ да кажат: „Благодарим ти, Зеленски!“

ИГРАТА НА ВОЙНА ПОНЯКОГА ВОДИ ДО ИСТИНСКА ВОЙНА.

Остава да се надяваме на умерата и гнева на обикновените украинци, сред които се разрастват антивоенните настроения и омразата към Зеленски и Запада. Последното доказателство за бавното полудяване на управляващите в Киев е ре-

нира нещо, което вече е факт? Работата е там, че и западното военно присъствие в Украйна не може да промени ситуацията на фронта, която не е в полза на Зеленски. Но ако само една натовска държава провокира Русия и тя ѝ отговори подобаващо, играта на „неучастие“ ще свърши. Защото съгласно чл. 5 от Вашингтонския договор нападение над една страна - членка на НАТО, ще се смята за нападение срещу целия „миролюбив“ блок. И тогава декларациите на служебното правителство и парламента на България, че няма да изпраща военни войски в Украйна, ще увиднат във въздуха. Още повече че въпреки тях у нас има политици и журналисти, които много искат да изпратят на смърт свои съотечественици. Те лесно вземат политически решения за това, понеже, както каза Радев, през живота си не са хващали друго, освен детски пищовчета. Президентът ги призовава поне да преминат едномесечна военна подготовка и ако толкова жадуват за

шението им да съберат 20 000 криминални и да ги изпратят на фронта срещу Русия. Преди това Киев нареди на дипломатическите представителства в чужбина да издават или да подмятат документи само на украински граждани, които искат да се завърнат в родината. И когато редица експерти предвиждат краднети реформи“ не ни останала нито надводни, нито подводни кораби. При тази „бое(не)способност“ най-добре да не дърпаме мечката за опашката. Веднъж и ние да спечелим от своето слабостие! А и на ли предстоят избори 2 в 1 и според служебния военен министър Запрянов има вероятност Русия да се намеси в тях. Но, спете спокойно, деца! Защото шефът на МВР Калин Стоянов обеща наред с преследването на търговците на гласове да противодейства и на руското влияние. Макар Дядо Вазов да е написал преди повече от един век „Не се гаси туй що не гасне. Лучата, що я днес гасите, тя на вулкан ще да порасне!“

А какъв вой надодоха трубадурите на войната в София по повод на отсъствието на президента Радев от Парламентарната асамблея на Алианса! На никой не му хрумна да попита защо от нея отсъстваше Зеленски, а вместо него присъстваше бившият президент Петро Порошенко. Същият, когото в Украйна обвиниха в държавна измяна и строиха танкове пред къщата му, довтаса в София да ни продава измислиците на киевската пропаганда камарила, че след като завладее Украйна, Путин щял да продължи към Европа и Балканите. Радев беше там, където трябваше да бъде - при търсещите мир, а не продължение на войната до последния жив украинец. Тук нали останаха „приятелите“ на Украйна, като Бойко Борисав, Делян Пеевски, Николай Денков, Кирил Петков, Асен Василев и куп други „евроатлантици“. Но вместо да дрънкат, защо не се запишат доброволци и не се присъединят към ВСУ? Обяснението го дава авторът на „Али баба от Исфahan“: „Ако

Проф. Минчо Минчев

Откриването на Втория фронт се извършва след тригодишна разрушителна и, което е по-страшно, след изстребителна война между континентална Европа начело с нацистка Германия срещу Съветския съюз. Това не бе война само на Третия райх. Това бе война на „цивилизована Европа“ срещу „източното варварство“.

Цяла единна, цивилизована и индустриализирана Европа срещу интернационалния съюз на ненавижданите от същата тази Европа източни нецивилизовани народи. Затова великата държава на тези народи СССР така нетърпеливо очаква откриването на Втория фронт.

Колкото е висока оценката на военно-техническото превъзходство на операция „Овърлорд“, толкова е спорно времето на нейното провеждане и нейното значение за победата на антихитлеристката коалиция СССР, САЩ, Великобритания.

В Съветския съюз политическата и историческа оценка на грандиозното събитие, каквато бе десантната операция „Овърлорд“, се разглежда като изключително закъсняла и користна, защото нейните осъществители са чакали Съветският съюз да изтощи до крайност съвкупните си ресурси - човешки, технически и продоволствени. И наистина през трите години - от юни 1941 г. до юни 1944 г. - СССР води ожесточена война. Най-могъщата по това време военна сила в света Вермахтът преминава с бой веднъж разстоянието на съветска територия до Москва и след това обратно до полската граница.

Тази огромна земя, от Москва до Брестката крепост и до Балтика до Черно море на юг, се е превърнала в гигантско гробище за 5 500 000 немци и 1 500 000 техни съюзници от цяла Европа. Това създава сред висшесте военни среди на СССР убеждението, че след серията блестящи победи на Червената армия през 1943 година е достатъчен още един напън и тя ще достигне до Ламанша, но върховното главно командване и най-вече Й. В. Сталин като върховен главнокомандващ се оказват безпощадни реалисти. По това време само приблизително се знаят загубите на Червената армия, но съвсем не е известен броят на загубите сред цивилното население. Ясно е, че свърхчовешкото напрежение на

населението на СССР е изтощило почти докрай неговите материални и духовни сили.

Затова, макар и закъсняло, откриването на Втория фронт изиграва ако не спасителна, то изключително важна роля за разгрома на нацистка Германия. При това трябва да се подчертае, че според мнението на много съветски военни анализатори на войната зад късното

тихитлеристки сили и е връх на военното единство на САЩ и Великобритания. Лидерите на тези две велики сили, всеки според своя характер, дават оценка на това събитие.

Ф. Д. Рузвелт: „Всемогъщи Господи! Днес нашите синове, гордостта на нашата нация, извършват велико дело. Водя ги. Дай им сила, мъжество и твърдост. Те се сражават за свободата“.

У. Чърчил: „Най-трудната и сложна операция в историята на човечеството, за подготовката на която бяха нужни две години“.

Точна и искрена е оценката на Й. В. Сталин: „Историята на войните не познава друга операция, сравнима по дълбочината на мислене, грандиозността на мащабите и майсторството на изпълнение“.

ОПЕРАЦИЯ „ОВЪРЛОРД“

През тази знаменателна година Вермахтът претърпява две грандиозни и няколко по-малки поражения, след което стратегическата инициатива във войната и вече не е способен на никакви настъпателни действия. На това съвещание мнението на участниците се разделя по въпроса за мястото, където трябва да бъде открит Вторият фронт. У. Чърчил упорито

предводителство на Ото фон Бисмарк. Под неговото предводителство, зад което стои военното могъщество на Прусия - най-голямата дотогава германска държава.

Обединението на немския свят през деветнайсети век с помощта на, както казва Ото фон Бисмарк „чрез желязо и кръв“, създава у немците впечателението, че не само на бойното

дешото следвоенно устройство на света. Този план претърпява известни корекции, когато към двамата лидери се присъединява ръководителят на СССР.

Следващата среща на двамата ръководители на западните страни от антихитлеристката коалиция е в Казабланка (Мароко) през месец януари 1943 г. Въпреки че САЩ са съвсем слабо ангажирани в европейския военен театър, армията на двете споменати държави имат свое обединено командване. На срещата западните съюзници планират бъдещата мащабна въздушна война срещу нацистка Германия и нейните съюзници. Всъщност двамата ръководители се договарят чрез тази въздушна война фактически да се тероризира цивилното население. За това настоява командването на Кралските военно-въздушни сили на Великобритания в отговор на въздушната война, която преди това води Luftwaffe чрез непрекъснатото бомбардиране на британски остров и най-вече на Лондон.

На срещата в Казабланка се взема едно друго любопитно решение - при възможност през 1943 г. да се открие втори фронт, за какъвто настоява СССР. Опит за откриването на такъв фронт е направен от англо-американските войски в Южна Италия.

Срещата в Казабланка се провежда след победата на англо-американските войски над обединените сили на Вермахта и италианската армия в Северна Африка. Но тези оптимистични планове пропадат, след като западните съюзници срещат яростната съпротива на нацистката армия на Апенините. Обединените командване на англо-американските войски се убеждава, че макар и отлично въоръжени, те нямат нито бойния дух, нито воинските умения на Вермахта. Не е изключено точно тогава У. Чърчил да е осъзнал колосалната военна мощ на силно, но скрито мразената от него съветска Русия. Така едва година и половина след Техеран обединените англо-американски сили са в състояние да осъществят грандиозния план за форсиране на Ламанша.

Тази първа среща на „тримата големи“ е предложана от срещи между Ф. Д. Рузвелт и У. Чърчил.

Първата среща се провежда през месец август 1941 г. в Ньюфаундленд. Въпреки че САЩ не участват все още пряко в бойните действия, те правят това косвено, като снабдяват с оръжия и военни материали войнащите срещу нацистка Германия Великобритания и СССР.

На тази среща, която е израз на ново начало на англосаксонското единство и сътрудничество, е приета т. нар. Атлантическа харта. Това е уникален документ: в един момент, когато Великобритания се намира едва ли не пред пълен крах, двамата велики ръководители на САЩ и Великобритания чертаят бъ-

откриване на Втория фронт се крие само користоно намерение на западните съюзници.

За по-ранно те обективно не са имали готовност. Продължителните боеве на западните съюзници в Северна Африка средно далеч по-малки части на Вермахта, отколкото онези на Източния фронт срещу СССР, бавното и мъчително придвижване по територията на Апенинския полуостров на север дават ясно да се разбере, че англосаксонските обединени въоръжени сили не биха могли сериозно да се противопоставят на Вермахта. Всъщност откриването на Втория фронт и победоносният ход на англо-американците от Западна към Централна Европа се дължат на една от съдбоносните грешки на немската военна наука, заложена в основите на тази най-голяма от всички други немски държави. Те се появяват след злощастната за германския свят трийсетгодишна война, разигра се през седемнайсети век.

Обединението на съществувашите до деветнайсети век над триста германски държавици е извършено под гениално-

на всяко друго поле, те могат да победят всеки свой противник. С това впечатление германският военен и политически елит влиза в Първата световна война, а след това и във Втората. И в едната, и в другата световни войни тези ръководства са твърдо убедени, че могат победоносно да воюват на два фронта с най-могъщите империи от онова време.

И сега, през Втората световна война, те пренебрегват предупреждението на архитекта на германското обединение Ото фон Бисмарк Германия никога да не воюва на два фронта.

Еднакво невярна е и другата, широко разпространена теза, поддържана най-общо казано от западните военни анализатори. Според тях без операцията „Овърлорд“ и намесата на англо-американските войски, че СССР е щял да загуби войната.

Решението за откриване на Втория фронт срещу нацистка Германия е взето на срещата на тримата големи: Ф. Д. Рузвелт, У. Чърчил и Й. В. Сталин в Техеран, проведена от 28 ноември до 1 декември 1943 г.

През миналата седмица ковчегът с тленните останки на цар Фердинанд Сакскобургготски бяха положени в кригтата на любимия му дворец „Врана“ край София, както ни осведомиха правилните медии. Остана ни да добавим, че всеопроцаващата българска земя приюти Лисидата, както са го наричали неговите августейши съвременници. Освен двете национални катастрофи, за които многократно сме писали, той е известен и с епистоларното си наследство. „Съвети към сина“ са от края на 30-те години на миналия век, току преди началото на Втората световна война. „Историкът“ фердинандовед Петър Стоянович, макар и издънка на царевна фамилия, никога не би се съгласил с приписаните от царския архив от дипломата Димитър Йоцов „безценни съвети и препоръки“. За него те са „комунистическа направа“ и пропаганда.

Тези „разсъждения“ на Величеството, документираны 20 г. след неговата абдикация на 3 октомври 1918 г., едва ли могат да оставят безучастен някой българин. По думите на учителя на Фердинанд по български език Добри Ганчев и според ерудитата дипломат Димитър Йоцов тези „съвети“ са автентични. Написани в макиавелстички „строй“, те звучат убедително, защото са в гамата на един рафиниран цинизъм, доминиран от нескрито презрение към „миризливите българи“.

„Съветите към сина“ обаче

ПРЕСТЪПНИЦИТЕ ВИНАГИ СЕ ЗАВРЪЩАТ НА МЕСТОПРЕСТЪПЛЕНИЕТО

нямат биографичен характер. Те не са мемоар, а послание, разсъждение или дори завещание към Борис Трети как да се отнася той към поданиците си. Някой навярно би се забавлявал дори с неистовата изобретателност и жестокост, с която Фердинанд приковава българина, обект на своите послания. За него, ентомологът, българите са като експонати от прочутата му колекция от насекоми и пеперуди и той се отнася към тях като обект за наблюдение и изследване. Оттук и неговите несвършващи експерименти в политиката, която е белязана от

възходи и падения, но ще се помнени с главното: две национални катастрофи. „Балканските потурнаци“ пораждаат в царското му съзнание единствено хладна отчужденост и отвращение дори. Забележително е, че той няма самосъзнание за собствената си отговорност и вина за националните катастрофи, които осакатиха България освен географски и политически, но и в народопсихологически план.

Този ограничен откъм заможби, а и по възможности човек, благодарение на превратностите в историческата съдба

на народа става цар на България. Не само „фердинандоведи“ като Петър Стоянович предпозитват да говорят за времето преди последните шест години от царуването му. Всичките, както твърдят, били само години на съзидание и цъфтеж. И нито дума няма за качествата на този народ, които сами по себе си опровергават „народопсихолога и политолога“ Фердинанд Леополд Мария Сакс-Кобург-Готски. „Народът - пише той - възбуди не разбира от добродетели. Той величае само долните хора, хайдуците, развратниците, престъпниците, лъжците, изнудвачите и на такива повежда своята съдба, такива избира в Народното събрание.“

В какво съзвучие с днешния ден са тези мисли на Особата! Ако човек се вгледа в метонимията от харвардска възвишеност, пронизирано еничарство и безпаметна хазаратност и разчети персоналиите портрети на Просто Кирило, на Асен, на Христо Бойкичев, на родени царедворци като Огнян Желязков, Соломон Паси и позабравените вече Милен Величев, Свиначев и Миро Севлие

вски, току-виж, че възкликне: какъв провидец бил цар Фердинанд! Само че изключенията са за това, за да потвърждават правилото: Не померяй с кал оногоя, който те храни. Дори и трагедията ти да е царска, гърят към гилотината винаги е широк.

Писмата на Фердинанд до сина му Борис Трети се пазят в Държавния архив, във фонд „Тайна канцелария на царя“. В тях можем да прочетем и найточната характеристика за династията, написана от ръката на Величеството: „Ние произхождаме от чужда династия, чужда на българската кръв и душа. Ние нямаме нищо общо с тази дойна раса, нямаме ноща от обичаите й. Ти не си посветен в хитростите, които употребихме, за да се докопам до българската корона. Баба ти, принцеса Клементина, бе неизчерпаем извор на лицемерие и царска хитрост. Много пари похарчихме, за да подкупим депутати и министри. Миллиони, цяло състояние дадохме за българската корона. Затова трябва да доиш до изтощение тази крава – народа.“

Някъде прочетох едно обобщение за тържественото събитие през миналата седмица: „В навечерието на третата национална катастрофа виновникът за първите две се завърна.“

Както е известно, престъпниците винаги се завръщат на местопрестъплението.

Минчо МИНЧЕВ

От стр. 1

Тяхното изсяняване, признаваме, не е по силите на редакцията на вестника, защото според нас в случая се изискват специфични познания в областта на историята, дипломатията и междудържавните отношения. Научният апарат обаче, с който е придружена статията, почти не използван досега, иде да покаже до каква степен са изтънели възприятията до този момент образежия и как на косъм висят дамоклевият меч на безпредела на безпредела на безпредела на истини.

Местната служебна артилерия на дежурните анализа

ОПАСНИЯТ КРЪГОВРАТ НА БЕДИТЕ

тори, които непрестанно ни уверяват от телевизионни канали, вестници и електронни платформи, че знаят на света края, решиха, че не си струва да стрелят със своите голямокалибрени оръдия, и отминаха с гордо пренебрежение изнесеното в този отрезвяващ всяка наивност текст. Това за всички мислещи хора, разбира се, не означава, че мълчанието им може да обезсили породените съмнения относно достоверността на т. нар. демократични мантри, в обективността

на които те се опитват да ни убедят вече толкова години. Тревогата обаче, че бръсначът на историята е в ръцете на избягали от лудницата бръснари, които на всичко отгоре и се възпроизвеждат и които са опрели острието му на гърлото на човечеството, не работи нито за бъдещето на нашите деца, нито е в полза на мисията, с която нашите социалантрополози са се заели да предстват за „бели и пухкави“ своите поръчителни. Въпросите изискват отговор. И те не могат

да останат без отговор по същата причина, която прави лудостта неелечима, а лудите непременно трябва да бъдат връзвани.

„Нова Зора“ публикува и петте въпроса, поставени в статията на Д. Медведев и счита за първостепенна своя отговорност и длъжност да я доведе до знанието на все повече хора. Съюзниците в тогавашния антифашистки поход на света днес по волята на съдбата са наложеният ни нов светъл пример за доверие и подражание. Не считаме за нормално обаче

да бъде премълчаван опасният кръговрат на бедите и изпитанията в историята, която, както гласи афоризмът, ни учи, че никой не се учи от нея. Това е, което ни кара да слагаме пръст в скърцащата врата на днешния ден. Да, ние питаме: верни ли са изнесените факти? Питаме, защото чувствваме, че Родината ни е в опасност. Нека всеки, който има ухото, да чуе отговора или все по-красноречивото мълчание.

Нормално може да ни направи свободни.

КАК АНГЛОСАКСОНЦИТЕ ТОЛЕРИРАХА ФАШИЗМА ПРЕЗ 20 ВЕК И ГО РЕАНИМИРАХА ПРЕЗ 21-И

Дмитрий МЕДВЕДЕВ

ПЪРВИ ВЪПРОС: КОМУ БЕ ИЗГОДЕН ФАШИЗМЪТ?

След поражението на Германия в Първата световна война съгласно Версайския договор от 1919 г. са й наложени сериозни ограничения. Те се отнасят до числеността на немската армия, военната промишленост, както и до широката номенклатура въоръжения. Освен това агресорът (макар и сам разорен от войната) трябва да изплаща на победителите репарации, за да компенсират нанесените щети. При подобни условия Третият райх никога не би могъл да превърне своята армия, без да се опре на тясното сътрудничество с външните сили. Реваншистките и др. подобни ултралиберални настроения, идеите за създаването на „нов световен ред“ во главе с арийската раса сами по себе не носят пари и без финансова подкрепа си остават само думи. Пари за съществуването на своите планове „арийците“ получават именно от англосаксонците. Но защо „благотетелите“ решават да направят тези разходи? Мотивите не трябва да бъдат търсени дълго. Преди сто години всички усилия на западните страни са

Пет въпроса към нашите съюзници

насосени към това да бъде неутрализирана «червената заплаха» от Съветска Русия. И те искрено вярват, че Германия по право може да се превърне в бастион на Запада против болшевиизма. По време на беседа с Хитлер през ноември 1937 г. председателят на Тайния съвет на Нейно величество лорд Е. Халифакс (който само няколко месеца след тази среща става министър на външните работи на Великобритания), без да се скъпи на емоции, казва, че «фюрерът е постигнал много не само в самата Германия, но в резултат на унищожението на комунизма в своята страна той е преградил пътя му към Западна Европа»¹. В онези времена основополагаща роля в глобалното съперничество играе военнополитическият фактор. След 1917 г. лозунгите стават не по малко опасно оръжие. Идеята за обединението на работническата класа от всички страни, провъзгласеното от болшевиците право на нациите на самоопределение – всичко това намираща горещ отзвук и в други страни, набира цели кохорти последователи. В това се крие и непосредственият риск както за вътрешнополитическата ситуация в европейските държави, така и за практиката за експлоатация на откъснатите територии. За да бъде попречено на тези процеси, първоначално трябва да се завоюва германският плащарм – икономически, политически, стратегически и идейно. Защото дори и след военното си поражение тази страна запазва своя промишлен потенциал и човешки капитал. А в бъдеще може съ-

ществено да повлияе на баланса на силите в глобален мащаб.

Англосаксонските елити си поставят задачата с всички позволени и непозволени средства да не допуснат укрепване на отношенията между Москва и Берлин, да нахскаат Германия срещу създадения през 1922 г. Съюз на съветските социалистически републики. За САЩ и Ве-

партньорство във военнотехническата и промишлената област засилват възможността за създаване на пакт против англосаксонците. Освен това сред управляващите кръгове в Берлин в този момент има достатъчно много привърженици на умерената линия по отношение на Съветите. Така например командващият сухопътните войски на Райхсвера

1937 г. Лорд Халифакс и Херман Гьоринг в Германия.

ликобритания с техните планове за световно господство (а съвсем не за запазване на мира и спокойствието в Евразия) не е изгодна – нещо повече – смъртоносно опасно е сбlijаването и сътрудничеството на Ваймарската република със Съветска Русия. При такава ситуация англосаксонците биха загубили ключовите си позиции в зоната на своите интереси. Сключеният през 1922 г. по време на Генуезката конференция Рапалският договор между Германия и Русия и следващите им стъпки към

ген.-полк. Х. фон Сект още в началото на 20-те години твърди, че «Антантата е сериозно заинтересована от използването на Германия против Русия. Но ако Германия започне война против Русия, то това ще бъде една безнадеждна война»². Такива настроения тревожат и дразнят англосаксонците. Безпокойство предизвиква и наличието в Германия на мощна компания (ГКП) начело

¹ Документи и материали калупа Второй мировой войны. 1937–1939. Т. 1. Ноябрь 1937 г. – декабрь 1938 г. / М-во иностр. дел СССР; редкол.: И.Н. Земсков и др. М.: Политиздат, 1981. С. 35.

² Безыменский Л.А. Гитлер и Сталин перед сваткой. М.: Вече, 2000. С. 28.938 г. / М-во иностр. дел СССР; редкол.: И.Н. Земсков и др. М.: Политиздат, 1981. С. 35.

От стр. 5

Тази най-голяма в историята военна операция струва на западните съюзници 226 386 жертви.

Вермахтът губи в отбранителните сражения над 530 000 жертви. Това е необичайно за подобни военни действия съотношение на загубите на воюващите страни, въпреки че по почти цялото крайбрежие на Нормандия, немците изграждат т. нар. Атлантически вал. Това необичайно съотношение на човешките жертви се дължи на огромното военно-техническо превъзходство на съюзниците над Вермахта. По време на тази операция и вече след нея между САЩ и Великобритания се изгражда въздушен мост от мощни американски самолети.

Но месец по-рано в Германия се случва едно събитие, чийто успех е трябвало да сложи край на войната: на 20 юли 1944 г. срещу Хитлер е извършен атентат. Той е организиран от антинацистички настроени офицери и генерали с цел извършването на държавен преврат. Под кодовото название „Валкирия“, с убийството на Хитлер е трябвало да бъдат арестувани всички главни фигури на нацист-

ОПЕРАЦИЯ „ОВЪРЛОРД“

кия режим.

Опитът за преврат не успява. Хитлер по чудо оцелява и дава заповед за жестока разправа с организаторите и участниците му.

По същото време съюзниците и особено У. Чърчил настоятелно молят маршал Сталин, Червената армия да започне лятното си настъпление от изток. Съветското главно командване взема решение въпреки недовършената подготовка за подобни нападения да започне настъпление по целия Източен фронт от Балтика до Черно море. Боевете между западните съюзници и Вермахта се водят главно в Северна Европа. На 23 август 1944 г. в Румъния е извършен държавен преврат и нейният крал обявява война на нацистка Германия.

Осемдесет дни след началото на „Овърлорд“ – 25 август 1944 г. е освободен Париж.

С падането на Париж формално се възстановява френската държавност, а самата Франция става част от антихитлеристката коалиция. Това дава възможност по-късно, при подписването на капитулацията на

Германия, въпреки яростната съпротива на У. Чърчил, Франция да бъде включена в съставна на победителите.

Днес, когато Западна Европа отбелязва Деня на победата над нацистка Германия на 8 май, е добре да се напомни, че в акта на капитулацията, подписан в Реймс неочаквано се появява името на Франция. На другия ден в Берлин е подписан актът за капитулация, в който заедно с имената на държавите-победители стои достойно и името на Франция. Това става по изрично настояване на И. В. Сталин.

Откритването на Втория фронт безспорно има голямо значение за ускоряването на разгрома на нацистка Германия. Той представлява своеобразен връх на преодоляната идеологическа конфронтация между социалистическа Русия и нейната марксистка идеология, и либерално-демократичните две държави САЩ и Великобритания.

Благодарение на изключително приятелското сътрудни-

чество между Ф. Д. Рузвелт и Й. В. Сталин са очергнати контурите на предстоящия следвоенен световен геополитически ред. И двамата лидери се стремят този ред да просъществува поне половин век след войната. Така се и получиха.

САЩ и СССР по онова време са две проспериращи велики сили, готвещи се за мирно съвместно съществуване.

Не такива са били обаче намеренията на третия член на голямата антихитлеристка тройка У. Чърчил. Той не приема нито идеологически, нито геополитически сговор между Ф. Д. Рузвелт и Й. В. Сталин за помирение. Британският лидер е против каквото и да е отстъпление на зони на внимание на СССР.

Войната е свършена, руснаците са дали своето и е най-добре да бъдат върнати в онези граници, от които Хитлер е започнал войната срещу СССР.

Докато се е осъществявала операцията „Овърлорд“, докато в Западна и Източна Европа държавите се освобождават от хитлеристкото господство, У. Чърчил възлага свръхсекрет-

на задача на малка група от Съвместния планиращ щаб на Британските въоръжени сили да разработи операция под кодовото название „Немислимо“.

Според тази операция веднага след капитулацията на Германия обединените западно-европейски въоръжени сили в най-кратък срок трябва да започнат широкомащабна война срещу СССР. Към тези военни сили е трябвало да бъдат присъединени двата милиона немски пленници, разбира се, вече в пълно бойно снаряжение.

У. Чърчил е вземал предвид и още едно важно обстоятелство – САЩ през юли месец вече са разполагали с ядрено оръжие.

На този план на У. Чърчил сякаш е нямало кой да попречи – Ф. Д. Рузвелт умира на 12 април 1945 г. А това е по-малко да бъдат върнати в онези граници, от които Хитлер е започнал войната срещу СССР.

Тогава този план не се осъществява. У. Чърчил губи избора, проведени точно по това време. Но както се вижда, неговият дух е жив и днес – операция „Немислимо“ е в набиращ скорост ход!

Тази роля много подхожда на бъдещия фюрер. И той действа в разрез с идеите на новоположниците на немската геополитическа класика и военна стратегия, които посочват за главен противник на Германия страните на «морската цивилизация» и въз основа на опита от Първата световна война били убедени в правилността на съвета на «железния канцлер» **Ото фон Бисмарк**: «Никога не воювайте с Русия». Освен това Британия и Америка разглеждат политиката на ремилитаризация и поддържане на фашизма не само като важен фактор за съдържане на Съветска Русия, но и като отличен инструмент за обуздаване на геополитическите стремежи на Франция, която след Версайския мир става едноличен геополитически лидер на континента.

ВТОРИ ВЪПРОС: КОЙ КРЕДИТИРА ХИТЛЕР?

В процеса на формирането на нацистките сили в Германия между Британия и САЩ съществува своеобразно „разделение на труда“. Лондон в голяма степен е съсредоточен върху политико-дипломатическото подхранване на Третия райх. Прави всичко НСГРП (Националсоциалистическата германска работническа партия), която през 1928 г. има едва 100 хил. членове, да стане лидерска партия. За сравнение: особено недолюбованата от властите германска компартия през есента на 1923 г. има в редиците си около 400 хил. души. Важна цел за англосаксонците също е да осигурят на агресивните политически маргинали правото легитимно да увеличат своята военна мощ. Преговорите «на базата на признаване равноправието на Германия във въоръжаването» (нацистката върхушка дори не очаква чак толкова подмазвачество) започват през 1934 г. и между другото в СССР прекрасно знаят за това от донесенията на съветското политическо представителство в Лондон³. Едно от средствата за осъществяването на подобна цел става сключеното **англо-германско морско съглашение от 1935 г.**, което изравнява по тонаж с френския и италианския флот кригсмарината – германския военен флот - т. е. за пръв път фиксира на хартия равенството между държавите победителки и победената Германия. Британските и американските банки финансират развитието на отбранителната промишленост на хитлеристка Германия, а дипломатията на Лондон, гарантирала си поддръжката от страна на Франция, всъщически поощрява Хитлер в движението му на изток. Съответно Вашингтон успешно заедно главноот си оръжие – парите. Които, както е добре известно, не миршат.

КАК АНГЛОСАКСОНЦИТЕ...

Използвайки факта, че след поражението във войната икономиката на Германия, макар и в уязвено състояние, притежава сериозни ресурси, Америка разглежда тази страна като сфера на не скъпи, но доста перспективни инвестиции за своите крупни компании. Така САЩ успяват да

през 1923 г. т. нар. велика инфлация в страната достига рекордните 578 512 %! **Англо-американските финансови кръгове отлично използват безизходната ситуация, когато Германия не може да плаща репарации по сметките, а Франция не може да реши този про-**

блем е насочен и към изгодното за съюзниците решение на «руския въпрос». Потокът от немски стоци на съветския пазар според замисъла на авторите на този план би бил надеждна гаранция, че СССР ще остане икономически слаба страна. Антисъветската същност на плана „Дауес“ още от

В САЩ също ценят нацистките първенци: Ялмар Шахр и Франклин Рузвелт във Вашингтон. 1930 г.

разширяват пазарите си, да избегнат кризата на свръхпроизводството, да смекчат последствията от Великата депресия от 1929–1932 г. В това нямало нищо ново – типично американската схема business as usual. Неслучайно на Нюрнбергския процес бившият райхсминистър на икономиката на нацистка Германия и президент на райхсбанката Я. Шахт казва: «Ако ще обвинявате промишлените магнати, които помогнаха да се превърне Германия, то вие трябва да обвините самите себе си. Ще трябва да повдигнете обвиненията на американците. Автозаводът «Опел» например не произвеждаше нищо друго, освен военна продукция. Този завод беше притежаван от вашата компания «Дженерал моторс»⁴. САЩ предпочитат да се престорят, че тези думи на подсъдимия министър „не се чуват“. Но понекога дори престъпниците казват истината. След Първата световна война икономическият център на развитите капиталистически страни безвъзвратно се е преместил отвъд океана. Към 1928 г. обемът на промишлено производство на САЩ превишава общото производство на цяла Европа на запад от СССР. Освен това, благодарение на пренасянето от страна на Антантата на крупни отбранителни поръчки към американските предприятия, от дължник, какъвто е в началото на 20 век, ВПК на Америка става основен европейски кредитор. Само военният дълг на САЩ е 10 млрд. долара по цени от 1918 г. (гигантска сума). При това Германия, на чиито репарации толкова се надяват държавите победителки, с нищо не може да им помогне –

самото начало е ясна на ръководството СССР. В доклада си на XIV конгрес на ВКП(б) на 18 декември 1925 г. Й. В. Сталин отбелязва: «... частта от този план, където се казва, че Германия трябва да изплати колелките за Европа за сметка на руските

самозари също е сметка без кръчмар. Защо? Защото ние все още не желаем да се превърнем в аграрен придатък на която и да било друга страна, включително и за Германия. Ние сами ще си произвеждаме машини и всякакви средства за производство»⁵. Както е пресметнал съвременният американски историк Г. Дж. Препарата, използвайки изчисленията на английския икономист Д. Алдрокфот от 70-те години, само за периода 1924–1929 г. Германия е получила от САЩ 150 заема (поло-

вината от тях краткосрочни) на сума почти 26 млрд. долара⁷. Само 10,3 млрд. долара са похарчени за изплащане на репарации; останалите средства «се разтекли» по немската икономика. Един от изпълнителите на плана „Дауес“, германският банкер Шахт, през 1929 г. отбелязва: «За 5 години Германия е получила толкова чуждестранни заеми, колкото е получила Америка за 40 години, предшествващи Първата световна война.»⁸. В резултат Германия се закачва на кредитната вълна. Както справедливо пише през 1929 г. в своите аналитични записки завеждащият бюрото по печата на политическото представителство на СССР в Берлин Д. Г. Шерн: «беше набелязан пътят за обвързване на репарационния проблем с интересите на международния капитал; път, довел Германия до необходимостта да отвори широко вратите си за усилното проникване на чуждестранния капитал в нейното народно стопанство»⁹. Страната и нейната промишленост живеят на кредит. Без подхранването от Вашингтон я очаква пълен банкрут. Нещо познато от съвременността? Англосаксонските кредити, отиващи главно за възстановяване на военнопромишления потенциал на Германия, изиграват своята роля. Още

Официалният спонсор на летните Олимпийски игри през 1936 г. в Берлин: „Един народ, една държава, една напитка!“

през 1929 г. промишлеността на Германия е на второ място в света. Немците изплащат кредитите си с акции на промишлените предприятия. Англо-американският капитал започва активно да прониква в Германия и заема значителен сектор в германската икономика. Например известният германски химически концерн «ИГ Фарбениндустри» е под контрола на американската компания «Стандарт Ойл» (т. е. на Рокфелер). Зависими от «Дженерал Електрик» (т. е.

промишлеността на Германия е на второ място в света. Немците изплащат кредитите си с акции на промишлените предприятия. Англо-американският капитал започва активно да прониква в Германия и заема значителен сектор в германската икономика. Например известният германски химически концерн «ИГ Фарбениндустри» е под контрола на американската компания «Стандарт Ойл» (т. е. на Рокфелер). Зависими от «Дженерал Електрик» (т. е.

3 АВР РФ. О. 069. Оп. 18. П. 55. Д. 6. Л. 87.
4 Поторак А.И. Нюрнбергският епизод. М.: Воениздат, 1965. С. 496.
5 Большая советская энциклопедия. В 30 т. 3-е изд. Т. 7. М.: Советская энциклопедия, 1972. С. 562.
6 Сталин И.В. Сочинения. Т. 7. М.: Государственное издательство политической литературы, 1952. С. 272.

7 Препарата Г. Дж. Гитлер, Инс. Как Британия и США создавали Третий рейх; пер. с англ. А.Н. Анвара. М.: Поколение, 2007. С. 251.
8 История Великой Отечественной войны Советского Союза 1941–1945 гг. Т. 1. Подготовка и развязывание войны империалистическими державами. М.: Воениздат, 1960. С. 4.
9 АВР РФ. О. 082. Оп. 14. П. 55. Д. 29. Л. 20

Участниците в т. нар. „Канале“, а сега преименувано в някакво развлекателно шоу, са безспорно талантиви момчета, но все пак артисти от кабаретен тип. Та би трябвало да си знаят мястото и да не надскачат боя си. Но напоследък те се вземат много насериозно и се улавят да правят обобщения, за които явно нямат интелектуален потенциал. Както бе в последната „Панорама“ от 23 ноември 1996 г., когато им бяха отпуснати драгоцени 18 минути, за да глаголят на воля. И какво? Научихме, че една добра част от българския народ не била достатъчно интелигентна, за да им разбере смешките. Шутовите не бива да забравят, че все пак са шутове, дори когато са се турили в услуга на определена политическа сила. Любен Дилов-син дълбококомислено изтърси, че трупа популяризира градския фолклор. Да, ама такова животно нема. фолклорът, така поне пише в дебелите книги, е рожба на една патриархална селска среда като душевен изблик и нравствен регулатор в едно определено историческо време. Така че това, което сиичто нарича фолклор, не е нищо друго, освен мигриращия виц на урбиса. Но да не задълбочаваме. Не изпитваме никаква потребност да четем лекции на профани. Плъхом все пак искаме да попитаме: като каква е тая титла „син“, с която се е окичило момчето? Дюма-син, примерно, е ясно. И синът е списвател. Е не съвсем като татко си, но все пак. А именуемият Дилов-син що е написал? Ние, както и просвете-

Венеслав НАЧЕВ

ната наша общественост сме в дълбоко неведение по въпроса. Но какво да се прави? Днес всеки нахалник се кичи с каквато си перушина поиска и глаголи в микрофонче каквато му глупост хрумне. Дилов-син биде обявен за ИДЕОЛОГ на „Каналето“. Трябва да признаем, че в това има нещо вярно. Но нека се поясним. Той наистина е нещо като сив кардинал на пошлостта и

Тодор ЦОНЕВ

Шерн на Дилов-син и баща

изгварянето. Да припомним, че кощунствените стихчета „Питат ли ме дей зората - шат на патката главата“, а също така и „Вятър ечи, Балкан стене - пишка до колене“ (да ни просити читателят) са изпълзели като змията изпод неговата чернонъкестта ръчица. Сега научаваме, че ровичкането в класиката продължава. Сега на прицел са пак Ботев, Чинтулов и Вазов. Ще издава

СВЕТОТАТСТВО

За баща и син Дилов

момчето някакъв албум „Хъшове“. Песньовките вече се и запяха - в модерен макам. Чухме „Къде см върна, ти, любов народна“, а също така и „Боят настана, тупкат сърца ни“. Тия песни, според намеренията на разгащаното момченце, трябвало да влязат в дискотеките и да се запят от младежта. Трябва веднага и категорично да кажем - това е най-сигурният начин да бъдат опошлени. Но тъкмо това е и подлата цел. Ще рече, отново е в ход опит за профанация на сакрални национални ценности.

Не на Дилов-син искаме да кажем, той ни е ясен в каква

Другото е светотатство! Дойдохме си на думата. Момчето Дилов върви по калните дири на всички ония отродници, които помериха с буци и камъни светлия лик на България и нейните страдащи и мъченици. И като като не сполучиха с пряхката атака, като отвърнаха от себе си всичко, що е съвместно и почтено, ето че изнамериха друг начин – да превърнат със слезустите ръце на майкопродавството българските светини, та да ги превърнат в дрипи. Това е обяснението на внезапното и необяснението на пръв поглед рвение на синчето да посетне на възрожденските песни, като ги вкара по разни дискотеките - уж на щета, днес се освобават от сръчковски келепирджии, един други българци, хора достойни и самоотвержени са отивали на смърт. Заради Отечеството, байци!

Тия песни нямат място в никакви дискотеките, където неиз-

бежно ще попаднат в компанията на чужда интонационна среда, нито в шоу-представления, твърде близки до рефлексията на кабарето. Тия песни, нека най-сетне се разбере, са своеобразни химнопения на българския дух, дълбоко сакрализирани в своята интимна същност, и могат да бъдат изпълнявани само по лобни места, където още се привиждат сенките на нашите велики предци, само по време на национални чествания или когато чувстваме неутолима душевна потреба.

Другото е светотатство! Дойдохме си на думата. Момчето Дилов върви по калните дири на всички ония отродници, които помериха с буци и камъни светлия лик на България и нейните страдащи и мъченици. И като като не сполучиха с пряхката атака, като отвърнаха от себе си всичко, що е съвместно и почтено, ето че изнамериха друг начин – да превърнат със слезустите ръце на майкопродавството българските светини, та да ги превърнат в дрипи. Това е обяснението на внезапното и необяснението на пръв поглед рвение на синчето да посетне на възрожденските песни, като ги вкара по разни дискотеките - уж на щета, днес се освобават от сръчковски келепирджии, един други българци, хора достойни и самоотвержени са отивали на смърт. Заради Отечеството, байци!

Тия песни нямат място в никакви дискотеките, където неиз-

ска смъртност страдат шлагерите) всичко е ясно. Отива се към предумишлено убийство. Сатанински план? Комай... Това, което върши младият Дилов, си е мерзавщина, разбира се. Но се питаме какви са ония, които му позволяват да си разиграва кучото магаре в светая светих на българската днешност. Или всичко на тоя свят е шоу! Не, господа, България не е шоу, нито пък безкраен купон, нито пък бардак някакъв в какъвто искат да я превърнат фондациите, отворени общества и тути кванти презморски молци. Всичко е ясно - искат да ни прикачат за каруцата на т. нар. нов световен ред, чиято цел е претопяването на нации и национални култури. Ще рече – налагането на космополитен либерален модел, който е обезличител на всяка национална идентичност. Няма да стане. Но мъртвите ни гледат. Гледат ни всички ония, които не могат да запят „Боят настана, тупкат сърца ни“. Те отдавна са там, дето „родни сенки с родна реч срещат брата и сина“. Те отдавна са там - в принебесните простори на една друга България, която незримо присъства в паметта на кръвта ни, в паметта на душите ни. Жалки човечета на жалко време! Безсрамните срам нямат. Тогава? Тогава проклет да е и дърти, и млади Цеко!

„Нова Зора“, бр. 44, 1996.12.3.

КАК АНГЛОСАКСОНЦИТЕ...

ровини и жизненоважни материали за нуждите на германската военна промишленост. В края на 1934 г. на Райхсбанк е отпуснат заем от 750 хил. фунта стерлинги. През декември 1934 г. след срещата на шефа на английската нефтена корпорация «Роял дъч шелл», отявления нацист Г. Детердинг с Хитлер е сключена сделка между германските промишленци и англо-американските нефтени магнати: последните предоставят на Германия нефтопродукти в размер на нейното годишно потребление за 1934 г. Доставките се осъществяват както открито, така и тайно - през Канада. Автомобилният компания «Ролс-Ройс» предава на хитлеристкото правителство, уж за търговски цели, партия нови мотори тип «Кестрел», прилагани в бойните самолети. През април 1934 г. компанията «Армс-

Авторът на хитроумния план Чарлс Дауес.

тронг-Сидли» продава на Германия авиомотори, създадени след многогодишни научно-практически търсения на английските инженери. А през май 1934 г. германците на тази компания поръчват в Англия 80

мощни авиационни двигатели. От Англия в Германия се внасят самолети, танкове, картечици. Въпреки че преворъжаването на Райха започва да взема застрашителни размери и хитлеристите се готвят официално да обявят възраждането на военновъздушните си сили и въвеждането на всеобща военна повинност, английското правителство продължава да поддържа формулата за «равноправие» във въоръжаването. След укрепването на нацистите във властта нищо не се променя. Напротив, американците продължават да предоставят чрез дъщерните си компании в Германия, т. е. на Хитлер, най-новите по това време технологии, без които не би било възможно да се започне голяма война, така необходима на САЩ за осигуряването след ней на тяхното господство над света. Това се отнася преди всичко за химическата промиш-

леност, тежкото и транспортното машиностроене и другите ключови отрасли на немската икономика. Към средата на 30-те г. американските корпорации активно действат на територията на Германия, като създават в тази страна повече от 60 свои филиала. Американският капитал контролира около 300 германски компании. Дори в системата на концлагерите била използвана американската изчислителна техника от IBM, за което днес никак не обичат да си спомнят рафинираните компютърджии от Силициевата долина. И така – за много кратко време Германия получава всичко, за да има възможност да води «войната на моторите». Това позволява на Хитлер само за няколко години да увеличи числеността на немската армия на 42 пъти, като я снабди с най-съвременното оръжие.

Двайсетина години вече кой ли от нашите сънародници не се извървя през Европейския парламент. С това скучно, но привлекателно място в Брюксел се запознаха и обогатиха: чалга водец от телевизията, архонт - специалист по бойни изкуства, недоучил юрист, кандидат за министър-председател с двоично гражданство, пчеличка, която от лява става либералка, и даже един сливналия, който на 10

ноември си боядисвал в една тенджерка дънките. Да продължаваме ли?

На 9 юни т. г. служебното правителство ни не предлага нищо ново. Така както преди време както на мястото на Дуука се разположи Слави Трифонов, така и за това на Кирчо Простото вече желаещи не липсват. Единствената пречка е нежеланието на гражданите да гласуват, защото повечето от тях се убедили че „при

демократията също има пътека, по която се стига до авторитаризъм“.

Ето защо в юбилейната година „Нова Зора“ продължава да препубликува знакови статии от изминалите 35 години. Днес предлагаме на нашите читатели статията на Румен Воденичаров за изборите през 2007 година, в която той припомня защо изборът на българските евродепутати е „обиден за държавата“.

30RA

Румен ВОДЕНИЧАРОВ

Само преди 20 години България беше част от една наднационална структура.

Притежаваше ограничен суверенитет, но неограничени възможности за евтини суровини и сигурни пазари в суперсилата СССР. Някои циници тогава се шегуваха, че имаме най-голямата колония на света. За „хomo советикус“ (терминът е на Ал. Зиновиев) страната ни беше „кусочек рай“, а моят брат Пирин по време на спор казваше мъдро – „Глуucho, не виждаш ли, че точно с губернатор като бай Тошо България в сравнение с другите страни представлява една голяма почивна станция.“ Това, разбира се, не беше съвсем вярно, но в същото време отразяваше истината, че ограниченият български суверенитет се продаваше на висока цена.

През 2007 година, очевидно неподготвени, ние влязохме в друга наднационална структура, наречена засега Европейски съюз. Икономическият суверенитет бяхме загубили още през 1997 г. с валутния борд, а политическият – с членството в НАТО.

Решенията отново се взимат от хора извън България, които са непознати за българските граждани. Единственото, което те знаят за тях, е това, че са милионери и че са от каймака на така наречения златен милиард, или поне се надяват да бъдат.

Големите български политически партии, предавайки си след скандали управлението една на друга, за 17 години не успяха да направят нищо забележимо, освен да прокудят на гурбет или в емиграция над 1 милион сънародници и да осигурят леталния край на още толкова строители на съвременна България. Никакви закланяния и наколенки пред Брюксел не могат да скрият и да прекратят геноцида, на който е подложен собственият им народ.

Докладът на ООН за населението в държавите на света от 2006 г. е безмилостен. През 2050

ОБИДНО ЗА ДЪРЖАВАТА

Или защо няма да гласуваме за евродепутати

г. оптимистичният вариант за българското население е около 5 милиона, и то в случай, че тогава циганите все още се определят като българи. И ако по това време третата българска държава изобщо продължи съществуването си.

„Обидно за държавата“ – вероятно ще казват, подобно на ген. Лебед, идните поколения. „Зомбиран ли са били нашите деди, че в началото на века с демократични избори са поверили държавното управление в ръцете на безпардонни, аморални

ещи във Виена. „Интересувам се от събитията в Родината – казва едната. – Но не виждам в листите нито едно лице, което да ми вдъхва доверие, че може да направи нещо за доброто на България“. В същото време в София, наметнали патриотични одежди, кандидатите лъжат от телевизионния екран, та пушек се вдига.

По-младите кандидати за слава лъжат, оставяйки в плен на заблудата, че в Европейския парламент те ще могат да гласуват първо като бълга-

българската индустрия, сега се е загрижил за хала на българина и заел проповедническа поза, се разглежда като автентичен социалдемократ. Бай Петър Дертлиев би се обърнал в гроба. Обидно за държавата.

За багъ Петьо и Хайван Костов няма защо да говорим. Те са до болка познати на всички избиратели. На единия да лъже му идва отръпки още от адвокатската практика, а другият според Иван Ценов от Техническия университет, си е направо „професионален лъжец“ и за да при-

вил, въпреки че беше близък приятел на Йълдъз Ибрахимова.

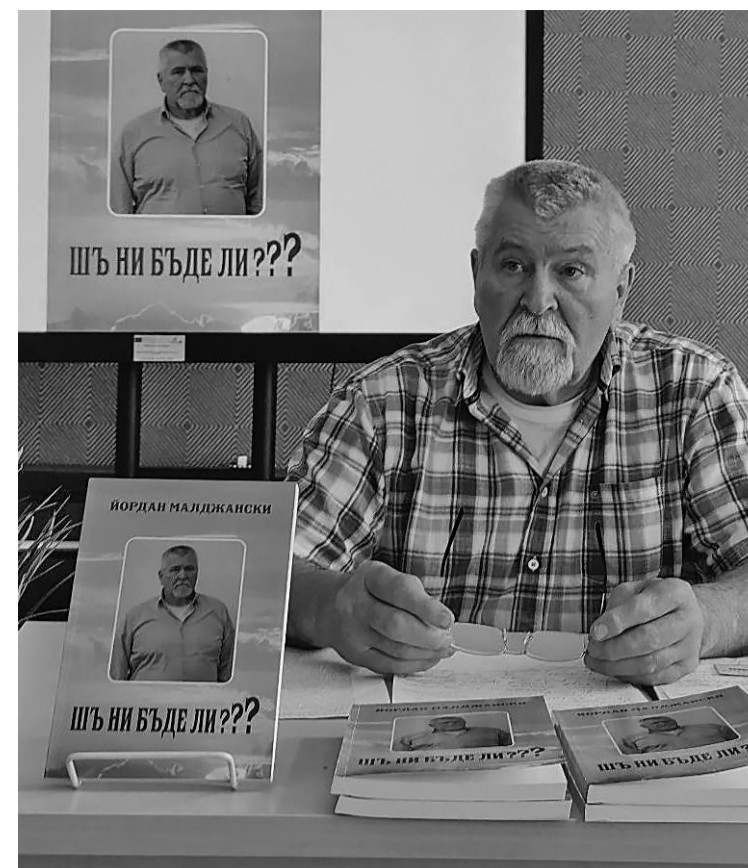
Тя край няма, ами да отбележим и архонта Слави Бинев. Да станеш архонт и да се вмъкнеш в шуробаджанашката листа на ПП „Атака“ трябва пари, а някои казват много пари. След време ще научим техния брой. Длъжни сме да припомним на архонта, че в Европарламента баталиите са вербални, а не ръкопашни. Като имаме предвид, че архонт Слави не можа да надговори дори един Корицаров, малко вероятно е да се опъне на Джефри ван Орден например. Обидно за държавата, обидно...

За ГЕРБ и бате Бойко Борисов мога да посветвам читателите да гледат шоуто „Говорещи глави“ по ТВ7. Само ще припомним какво казват другите балкански народи за нас: „Да имам акъла на българина, който му цува от подир...“ Струва ми се, че и този път дори и тези 25%, които са решили да идат до урните, после горчиво ще съжеляват, както за подкрепата на Симеон К., че са налупали толкова наивно вдицата на олигарха.

Лично аз съм грешил достатъчно в живота си, за да съберам още един път. Не бих направил още по-богати хора, номинирани от партиите, които разграбиха и унижават България и на всичко отгоре парадират с откраднатото.

Тези дни се разбира, че продадената БТК за 250 милиона вече е препродадена от международните спекуланти за близо 2 милиарда евро. Обидно за държавата, много обидно. А за народа ни още повече. Така че ако ще Доган да вкара и двама депутати повече в Европарламента, нека най-после да проведем един необявен референдум, чрез отказ от гласуване. И този референдум да покаже на света за сетен път, че парламентарната демокрация, практикувана порочната пропорционална избирателна система, наложена от партиите на разрухата в България, е вече изчерпана и ненужна. Ето защо аз няма да гласувам. Обратното е обидно: за бъдещето, за децата ни, за Отечеството.

„Нова Зора“, брой 18, 8.5.2007 г.

Йордан МАЛДЖАНСКИ

Уважаеми сънародници, На 9 юни ще се проведат поредните избори за народни представители и за избор за народни представители в Европейския парламент. Тези избори ще са съдбоносни за България и за българската нация, затова призовавам всички, които милеят за България, да излязат и да гласуват. За 34 години демокрация изгубихме всичко, което бяхме построили от освободението ни от турско робство до 1989 г. Стопихме се с 3 милиона, прокудихме зад граница още 3 милиона българи в работоспособна и репродуктивна възраст да робуват в чужбина, заличихме от картата на България над 800 села и още 1800 са на път. Китните български села се превърнаха в гробища, предизвикахме най-голямата демографска катастрофа в света, без да сме водели война и без да е имало пандемия! Селяните, лишени от по-

минък, напуснаха селата и цели региони са тотално обезлюдени, какъвто е Северозападна България. Страната ни тъне в разруха и хората са докарани до пълно отчаяние. Отчайващата бедност, глад и повсеместна мизерия и безработица пречупиха българските селяни и те не виждат повече смисъл дори и да живеят.

България е преживяла много трагедии и национални катастрофи и винаги се е спасявала и възвръщала, защото е намирала своя селски водач, своя ЛИДЕР. Като започнем с въстанието на Ивайло, и минем през Ал. Стамболийски и свършим с Т. Живков. Днес аз се наемам да бъда такъв. Не се съизмервам с тях, но зная пътищата за спасение, описал съм ги в нарочна програма, за да помогна на България и българския народ. Тя е писана след обстоен експертен анализ и алтернатива на породилите се проблеми. Днес за България и българската на-

ВДЪХНОВЕН И МНОГООБРАЗЕН ТВОРЕЦ

От стр. 12

Петър Велчев е носител на национални награди за поезия „Димчо Дебелянов“ и „Александър Вутимски“ и на наградата за литературна критика „Нешо Бончев“, наградата на СБЖ „Златно перо“, наградата на СПБ за цялостно творчество и др. Носител е и на орден „Св. св. Кирил и Методий“.

Макар за него да са писани доста статии, струва си да цитираме мнението на проф. Св. Игов, че Петър Велчев „остава недооценен и като литературовец, и като преводач от руски и испански, и като поет“ (А. Велкова-Гайдаржиева. Разговори със Светлозар Игов. 2017, с. 146.). Горчиви думи, но, уви,

не са далеч, от истината. И няма как да бъде иначе, след като у нас сериозна критика кажи-речи няма, а пък от друга страна, се вдига много шум по повод посредствени и дори нищожен автори – „постмодернисти“ и тути-кванти. За съжаление литературата ни от епохата на прехода, с редки изключения, не можа да даде сполучлив художествено-философски анализ на обществото в ситуация на нов исторически прелом. Повечето от родните ни писатели се оплетоха в „паяжините“ на постмодернизма, загърбвайки богатото на проблемни минало и настояще на българския народ, игнорирайки неговите драми и конфликти, които очевидно няма да бъдат

пресъздадени от чуждестранните автори. Да не забравяме и друг факт, отбелязван от множество наши литературовеци и критици. В годините на социализма стойността, „високата“ литература: българска, руска или западна играеше ролята на някакъв вид „опозиция“. Тя обединяваше духовно хората, интересът към нея беше знак на техния протест срещу едни или други пошлости на системата. Затова през този период литературата имаше сериозно значение в обществото ни. Комунистическите функционери не обичаха твърде много българския писател и интелектуалец, но изпитваха уважение и го ценяха, а не се стремяха да го при-

вличат на своя страна. За съжаление в постсоциалистическите времена литературата и културата като цяло загубиха в значителна степен своелюбно практическо, а и духовно влияние, изместени от потопна на чалгата, графоманията и примитивизма.

А пък освен това българинът се отнася с някаква смес от подозрителност и завист към хора, на които много неща им идват отръпки. Затова пък аз се чувствам щастлив, заедно в продължение на много години имам възможност да общувам с един преизпълнен с идеи литератор и отзивчив към проблемите на по-младите си колеги човек, какъвто е Петър Велчев.

И ШЕ СЕ СПУСНЕ ОТ НЕБЕТО НОВА БЪЛГАРИЯ

Обръщение на Йордан Малджански, кандидат за народен представител от левицата в 6 МИР

ция моментът е съдбоносен и спасението ни зависи единствено и само от тоталната мобилизация на всички засегнати от този геноциден модел.

Обръщам се към ония, които са засегнати от неолибералния модел на разрухата и са развили за тези 34 години поне едно от социалните заболявания като БЕДНОСТ, ГЛАД, БЕЗРАБОТИЦА, МИЗЕРИЯ, СОЦИАЛНО НЕРАВЕНСТВО и ДЕМОГРАФСКА КАТАСТРОФА, да излязат и да гласуват за обявената от мен програма за спасение на България и българската нация. Данните показват, че от тези социални заболявания са засегнати над 3 милиона българи. Всеки, който смята, че е българин, и иска да я има България, трябва да излезе и да гласува. Това ще е единственият ни шанс да спасим Отечеството. Друг такъв няма да имаме, така че сега е моментът да докажете, че милеете за него и искате да го има.

Обръщам се най-вече към селяните, които са най-засегнати от този неолиберален модел и имат нужда от България, защото сме ние, селяните, използваме българската земя като средство за производство и сме селяни само тук, в родината, а сме роби зад граница. Наш дълг и историческа обреченост е да спасяваме родината винаги когато е изпадала в критични ситуации, и се надявам, че и този

път ще го направим. Длъжни сме в името на нашите предци и за бъдещето на деца и внуци да го сторим. Ние сме основателите на тази държава, ние сме нейни собственици, защото притежаваме 85% от територията ѝ и не е нормално да я оставим на граждани за европейско развитие да я управляват и да се разпоредят с нея. На тези избори за Европейски парламент ще тестваме колко истински българи сме останали. На преброяването се показва, че сме 6 600 000 и сега на тези избори ще разберем колко от тях са истински българи и колко желаят спасението на България.

Можем да спасим Отечеството си само ако програмата, която предлагам, получи подкрепа от над 1 милион българи. При ресурс от 3 милиона засегнати вярвам, че ще се намери 1 милион, които да милеят за родината. В името на великите ни предци, гинали по бойните полета да я опазят, ние, техните наследници, сме длъжни да го сторим за бъдещето на децата български, които да имат своя дом и родина. На 9 май, на знаменитата дата на победата над хитлерофашизма, започна изборната кампания. На 9 юни, една от най-мрачните дати в българската история, годишнина от Деветоюнския преврат и убийството на сел-

ския водач А. Стамболийски, е гласуването. На този 9 юни обаче ние трябва да си върнем държавата на нейните законни собственици – българските селяни.

Пътят на изпитанията вече е към края си и ще ви бъде дадено повече отколкото на която и друга нация и народ. Нова България се спуска от небето. Изтрийте сълзите от очите си. Всички мъки, които изживяхте, Бог ще прероди в сълзи на щастие!

БЪЛГАРИЯ НАД ВСИЧКО!

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Минчо МИНЧЕВ
РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:
Александър ГОЧЕВ
Проф. д-к. н. Бончо АСЕНОВ
Акад. Васил ГЮЗЕЛЕВ
Д-р инж. Марин БЕЛЮЕВ
Проф. д-н. Иво СТЕФАНОВ
Акад. Николай ХАЙТОВ
Ст.н.с. Румен ВОДЕНИЧАРОВ
Проф. д-р инж. н. Тодор МИШЕВ
Фотографии Борис Марков

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1000 София
ул. Пиротска №3
тел.: 02 985 23 07
тел./факс: 02 846-50-01

ИЗДАВА
„Втора Зора“ ЕООД
Печат „Нюзпринт“,
София, ул. „Тинтява“ 100

БАНКОВА СМЕТКА:
Уникредит Булбанк
IBAN B643UNCRT70001519963494
BIC
UNCRBGSG

Примат се оригинали по стандарт 30 реда, 60 машинписни знака. Ръкописи не се рецензират и не се връщат.

Броят е приложен редакционно на 31.05. в 13 часа. Хонорари се изплащат в сряда и четвъртък от 12 до 15 часа ISSN 1310-8492

ВДЪХНОВЕН И МНОГООБРАЗЕН ТВОРЕЦ

Проф. Ивайло Христов

Петър Велчев е необичайна фигура в българската култура. Завършил испанска и българска литература и филология в Софийския университет и започнал да публикува стихове и критики още като студент, той несъмнено е едно от лицата на Института за литература при БАН, където е работил повече от три десетилетия. Член на СБП и СБЖ, член-учредител на Съюза на преводачите, член на Международния ПЕН център и на Международната асоциация по компаративистика. Автор е на мащабния академичен проект „Преводна рецепция на европейските литератури през XIX–XX век“ (1999), от който досега са излезли от печат шест тома. Петър Велчев еднакво вдъхновено създава собствено творчество и анализира творчеството на големи наши и чуждестранни писатели. Публикуваните му четиринадесет книги с лирическа и сатирическа поезия го представят като подчертано философски и автобиографичен поет и майстор на стиха. Той е един от малцината, които на фона на всякакви кухи и модни „новаторства“ отстояват изконната орфична природа на Словото. Органичната връзка с националната традиция, с корените не е слабост, а достойнство на всяка поезия. Защото, ако искаме българската национална самоличност да се запази във време, когато границите на националните държави бавно се размиват, а категорията „суверенитет“ губи класическите си значения и получава нови, много по-сложни измерения, то трябва да бъде съхранена пълнокръвността и жизнеността на езика и историята ни, които са един от основните начини за идентификация в мултикултурното море.

Трябва по-специално да се отбележат постиженията на Петър Велчев в областта на сонетната форма. По този повод през 2002 г. Любомир Левчев написа: „Искам да поздравя

поета Петър Велчев за неговата настойчива, талантлива смелост да гледа на настоящето и бъдещето като верен рицар на сонета“. А пък аз искам да добавя, че стихосбирката му „Самотен плувец“ (1992) въведе в нашата поезия лаконичния жанр на лирическото неримувано петстишие.

В една своя статия от 2010 г. Чавдар Добрев определи Петър Велчев като „литературовед и изтъкнат поет от поколенията, което се оформи творчески в края на 60-те години на XX век“. Това е една авторитетна оценка.

Едва ли ще бъде пресилено да се каже, че Петър Велчев се изявява на високо равнище и в литературната критика, и в литературната теория, и в литературната история, т. е. кажи-речи във всички области на литературознанието, а не на последно място и върху терена на литературната полемика и публицистика. Автор е и на солидна студия по естетика.

Трудно ми е да посоча друг автор с толкова широк творче-

Президентът Румен Радев удостои с орден "Св. Св. Кирил и Методий" втора степен писателя и преводач Петър Велчев. София (25 юни 2018)

ски диапазон. При това изследователският подход преобладава, налице е стремеж да се каже нова дума в уж вече разработени автори и произведения. Още Здравко Петров е забелязал тази особеност, когато каза, че Петър Велчев „обича да пише не въобще за поезията, а конкретно върху теми, които сам открива. Общите принципи на поетическото изкуство той извежда от частни случаи. По начало това е един добър подход в критиката в сравнение с мъгълните теоретизации и общите приказки.“ („Творци от няколко поколения“. С., 1984, с. 258).

В подкрепа на горекананото е фактът, че дори на импреси-

онистичния жанр на рецензията Петър Велчев успява да придаде по-обобщаващ и по-студийен характер. А що се отнася до литературния портрет той съумява в неголям обем да разкрие най-съществените черти на съответните лица: П. Р. Славейков, Ив. Вазов, К. Величков, проф. Ив. Шишманов, П. П. Славейков, Д. Дебелянов, Т. Влайков, Н. Вапцаров, Ел. Багряна, Бл. Димитрова, П. Пенев, Ал. Вутимски, А. Дончев, Н. Хайтов, Ив. Гранитски. Не по-малко е написаното от Петър Велчев за редица чуждестранни поети: Александър Пушкин, Райне Мария Рилке, Сесар Вайехо, Николас Гийен, Густаво Адолфо Бекер.

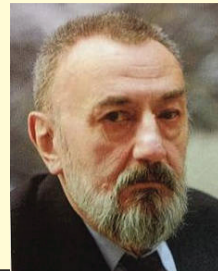
С изчерпателност, аналитичност и концептуалност се отличават монографичните очерци на Петър Велчев, посветени на емблематични творби на големи наши поети, каквито са „Подир сенките на облаците“ на Яворов, „Песни за една страна“ на Вапцаров, „Септември“ на Гео Милев. Основополагащи в нашето литературознание са студиите му, третиращи поетиката,

сиреч художествената специфика на Яворовата, Димчо-Дебеляновата и Вапцаровата лирика, а също така поетиката на българската народна песен.

Петър Велчев има редица студии в една по-специална област, каквото е стихознанието. Опирайки се на собствена методология, той изследва и описва стиха на Асен Разцветников, Пенчо Славейков, Гео Милева, Атанас Далчев, Валери Петров. Обобщените статистически данни и тяхното тълкуване са принос към историята на българското стихотворно изкуство.

Значими са заслугите на Петър Велчев в сферата на срав-

ВЪЗХВАЛА НА СЛОВОТО

Петър ВЕЛЧЕВ

*От пазвите на паметта неостаряваща,
подобно птичета незнайно как излюпени,
една след друга звучно изпълзват думите,*

*които съм изричал в утрото на детството
и съм рисувал чрез магията на буквите,
а после съм изгубвал в пътя през годините.*

*И сякаш пак се спускам в тайната на лоното,
отдето съм изплувал, за да зърна слънцето
и да дочуя многогласно чуруликане.*

*Отново да почувствам думите вълшебствено
шептящи, стоплени от устните на майка ми,
и остро точни като хубостта и болката.*

*За да ги вкусвам със езика на изкуството,
да ги подреждам в неочаквани съзвучия
и да ги пускам на възбег, тъй както някога.*

нителното литературознание. Освен многобройните си публикации по проблеми на поетичния превод, той е автор на монографични очерци „Рецепцията на Сервантес в българската литература“, „Мигел де Унамуно в България“, на студиите „Дон Кихот в България. Рецепция и интерпретация“, „Испания и нейната литература в България“. Последните две са публикувани в списанието на Испанската кралска академия и в годишника на Мадридския университет. Петър Велчев е доайен на българската литературоведска испанистика и по-конкретно е основоположник в изследването на българо-испанските литературни отношения през XIX–XX век. След пенсионирането си той в продължение на пет години чете курс лекции по тази дисциплина в СУ „Св. Климент Охридски“.

Доброто познаване на чуждестранни литератури и високата си култура на стиха Петър Велчев влага в благородното изкуство на поетическия превод. Нека да припомним, че у нас през периода на социализма се издадоха ценни произведения и основополагащи научни поредици. В резултат още през 70-те и 80-те години на XX век в България се появяваха системно истинските, класическите произведения на западноевропейската и американската литература. Днес този плодотворен културен диалог не съществува. В момента той е епизодичен и инцидентен, подменен от сурогатите на масовата литература, която формира опростения, без духовни

потребности среднестатистически гражданин. Бидейки следовник на голямата преводаческа школа, създадена от Д. Статков, Вл. Свинтила, Ст. Бакърджиев, Петър Велчев вдъхновено и изключително адекватно е пресъздал на български език множество крупни немски, френски, руски, испански, латиноамерикански поети, между които Р. М. Рилке, Ш. Бодлер, П. Верлен, А. Пушкин, М. Лермонтов, Ф. Тютчев, Ал. Блоку А. Мачадо, Ф. Г. Лорка, Г. А. Бекер, С. Вайехо, Н. Гийен. Издал е преводните антологии „Перуански поети“ (1997) и „Руски поети“ (2009). Дори само да беше превеждал стихове, струва ми се, че Петър Велчев щеше да си осигури видно място в нашата култура.

Освен всичко друго той е намерил време и сили да състави три обемисти сборника, каквито досега не са правени у нас. Става дума за една антология на световния сонет и две оригинални като замисъл антологии: „Дон Кихот в българската поезия“ (1998) и „Тихата победа на поета“ (2013), побрала в себе си творбите на повече от 120 български поети, посветили стихотворенията си на Д. Дебелянов.

Удивително е многообразието на твореца и обемът на сътвореното от него, особено като се има предвид, че той не е прекарал живота си в някаква отшелническа „кула от слонова кост“, а е трябвало да хаби нервите си на различни административни и обществени длъжности и в Института за литература, и в Писателския съюз.

На стр. 11